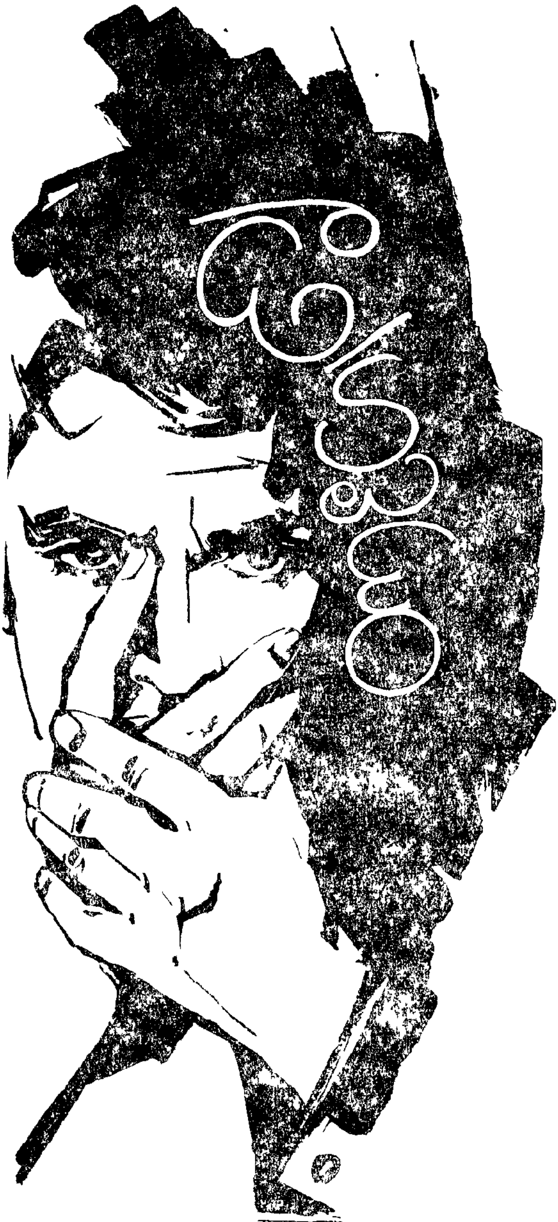

'భగవాన్! ఎందుకు నన్ను డాక్టరుగా చేశావు–' అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి మరొక్కసారి ఎడమ చేతితో నుదుటిని రుద్దుకున్నాడు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

'డాక్టరైతే అయ్యాను... శిశు వైద్యంలో నిపుణుడినెందుకవాలి? అరవిచ్చుకుంటున్న పువ్వులు విలవిలలాడుతూ రాలిపోతుంటే– పసిపిల్లలు. డాక్టర్లను చూడకుండా వుండాలని కాబోలు, తమ కళ్ళను శాశ్వతంగా మూసేసుకుంటుంటే – ఎందుకు తన డాక్టరు వేషం, ఏమవను? తన చదువూ, తన విజ్ఞానం, తన అనుభవం అంతా ఇసుకగూళ్లలా కూలిపోతుంటే – ఎందుకొచ్చిన వైద్యం, అనిపిస్తుంది.

'నేను మనిషిని – చిన్నవాడిని – అణుమాత్రుడిని – నా అస్తిత్వాన్ని ఈ విశ్వగోళంతో పెనగొట్టనేల ప్రభూ –'

* * *

వాకాటి పాండురంగరావ్

సాయంకాలం ముగియ వచ్చింది. నర్స్ కమల లైట్లు వేయనారంభించింది.

కళ్ళు తెరిచాడు డాక్టర్ కృష్ణమూర్తి. తెల్లటి దుస్తులలోవున్న కమల ఈ లోకపు మనిషి కానట్లు కన్పించింది. డాక్టర్ తనను గమనిస్తున్నట్లు తెలియగా ఇటు చూసి నవ్వింది.

'ఏమిటి ఈమె సంతృప్తి? రోగాల మధ్య. చిక్కిపోయిన శరీరాలమధ్య—చావులమధ్య. సగం చచ్చిన మనుష్యుల మధ్య ఎక్కడిది ఈమె సంతోషం?

డాక్టర్! ఏమిటీ ధోరణి— అని ఎవరో వీపు తట్టినట్లయింది. ఉలిక్కి పడ్డాడు కృష్ణమూర్తి. తలను విదిలించాడు. ఏవో సాలెగూళ్ళు విడివడినట్లయింది. ఛీ ఛీ! ఎంత పెడదారిన పడింది తన ఆలోచన!

తన వృత్తిలో ఎంత ఔన్నత్యం వుంది? ఎంత శాంతి వుంది?... ఆశను. ఆరోగ్యాన్ని. దైవ మనుకూలిస్తే ఆయుస్సునూ పంచిపెట్టగల అదృష్టం ఎవరిది. ఒక్క డాక్టర్లదే కదా!

పోయిన్నెల ఒక అయిదేళ్ళ అమ్మాయిని తీసుకొచ్చారెవరో. ఆ అమ్మాయికి విపరీతమైన జ్వరం. తలనొప్పి కూడా కాబోలు పాపం తలను కొట్టుకుంటూంది తన చిన్నారి చేతులతో.

తను ఒక ఇంజక్షన్ నిచ్చాడు. ఆ నొప్పికి కెవ్వుమంది పాప ఆ కళ్ళల్లో—దేవుడిభాష మాట్లాడే ఆ కళ్ళల్లో నీరు నిలిచింది. బాధతో పాప చూచిన చూపు ముందు తనొక దోషిగా నిలిచాడు... 'నీకు నొప్పికలిగించింది, నొప్పి కోసం కాదు... నన్ను అర్థం చేసుకోవూ—' అన్నట్లుగానవ్వాడు. కాని పాప నవ్వలేదు.

మూడవరోజు మళ్ళీ వచ్చింది పాప. నీరసంగా వుంది. కాని జ్వరం తగ్గిపోయింది. రెండు రాత్రుళ్ళూ బాగా నిద్రపోయిందిట.

"డాక్టర్‌గారూ! మరేమో... మా అమ్మాయికట. మంచి తియ్యటిమందు ఇవ్వండి—" అంది వాళ్ళమ్మ.

"అవునా ... నీకు తియ్యటిమందు కావాలా— అట్లాగే" అని తానొక సిరప్ నిచ్చాడు. దానితోబాటు— ఒక రంగు రంగుల బొమ్మ వున్న పెద్ద బ్లాటింగ్ కాగితం ఇచ్చాడు. సందేహపడుతూ, సిగ్గుపడుతూ తీసుకుంది పాప. తీసుకుంటూ తన్ను చూచి నవ్వింది. అవును. పాప తన్ను చూచి నవ్వింది. దేవుడే వచ్చి తనవీపు తట్టినట్లయింది...

ఆ పాపపేరు యశస్విని!... ఆ యశస్వినీ తనూ ఇప్పుడు స్నేహితులు!!

ఈ భాగ్యమంతా ఎవరిది? తనది. ఒక డాక్టర్‌ది! కాని, కాని తను ఇందాకటి నుండి చీకటిలో పడిపోయాడు వెలుతురు విషయమే మరిచిపోయాడు.

అవునుమరి. ఆరోనెంబర్ గదిలో, ఆ పాపని చూస్తుంటే ఎవరికయినా సరే వెలుతురు ఎట్లా గుర్తుకొస్తుంది?

ఆ అబ్బాయిని చూస్తే గుండె కలియ

బెడుతుంది. ఆ చిన్న దేహంలో ఇంకా ప్రాణం వుంది. కాని అది పెనుగాలిలో విలవిలలాడే చిన్న దీపంలా— కొట్టుకులాడుతూంది నొప్పితో కళ్ళు సగం తెరిచి — రాత్రిపూట అడవిలో ఏదో జంతువు అరిచినట్లు— వాడు. ఆ పసివాడు మాట్లాడుతుంటే — వాడి తలిదండ్రుల ప్రాణాలు ఎగిరిపోయేవి. క్షణ క్షణమూ, నరనరమూ వాడి యాతన నంతా వాళ్ళిద్దరూ అనుభవించేవాళ్ళు. అది తనకు తెలుసు.

కాని తను ఏమీ చెయ్యలేడు! ఏడాది నిండని ఆ చిన్ని కుర్రవాడి జబ్బేమిటో తెలియదు తనకు. ఎక్కడా ఎప్పుడూ చదవని వినని జబ్బు అది. రెండునెలల ప్రాయంనుండి విపరీతమైన కడుపునొప్పి గింజుకునేవాడు ఈ బిడ్డ. ఆ తర్వాత తాగినదంతా కక్కుకోవడం ఆరంభించాడు. కొన్ని రోజులకు డోకులో రక్తం పడసాగింది! నాలుగైదువారాల తర్వాత ఈ దశలో— వారంక్రింద తెచ్చారు తమ హాస్పిటల్‌కు

ప్రేగులలో ఎక్కడో ఏదో తప్పిపోయింది కాబోలు; పుట్టుకతోనే కడుపులో ఏదో సరిగా అతకలేదో, అతికి వుండవలసినది వీడిపోయిందో — అలాటి దేదో చిన్నపొరబాటు జరిగింది. కాని అది చాలు ఆ పసివాడి ప్రాణానికి! వాడి ప్రాణాన్ని కాపాడాలంటే ఆపరేషన్ చేసితీరాలి, కాని ప్రస్తుతపు స్థితిలో తలపెట్టడమే అసంభవం. వాడి ఒళ్ళు ఆపరేషన్‌కు తట్టుకోనేలేదు. అంచేత రక్తం ఎక్కించడం, గ్లూకోజు సిశ్శెక్కించడం, అతడి శరీరంలోని ద్రవాలు ఇగిరిపోకుండా చూడడం — ఇంతకన్న ఏమీ చెయ్యలేదు తను. ఒకవేళ ఇందువలన అబ్బాయి దేహానికి కాస్త బలం వస్తే— ఆపరేషన్ తలపెట్టవచ్చును

కాని వారమయింది వాళ్ళు వచ్చి. ఆ పిల్లవాడి ఒంటికి బలం రావడంలేదు కదా, నానాటికీ పరిస్థితి దిగజారి పోతున్నది. మరీ నిన్నటినుండిగూడా వాడి మూలుగుకూడా సన్నగిల్లిపోతూంది. కళ్ళు ఎక్కువసార్లు తెరవడంలేదు.

'హుఁ!' అనుకుని లేచాడు కృష్ణమూర్తి.

నెమ్మదిగా ఆరోనెంబర్ గదివైపు నడిచాడు.

ఆ గది గుమ్మంలో నిలిచాడు. ఆమె, ఆ పాపాయి తల్లి లేచి నిల్చుని— తనను చూచింది. ఆమె కళ్ళల్లోని ఆశ, భిక్ష— చూస్తే— అబ్బ! తను భగవంతుడిని కాకపోయానే అన్పించింది కృష్ణమూర్తికి. ఆమెవైపు చూడలేక, ఆ పసివాడివైపు చూచాడు

నర్సు కమల, ఆ అబ్బాయి పక్కమీదకు కక్కుకున్న నెత్తురుని ఎంతో నేర్పుగా తుడుస్తూంది

పైన గాజుకూజాలో రక్తం ఇంకా పైన గది కప్పునుండి వేలాడుతున్న

దీపం. దీపానికి దిగువనున్న గాజుకూజా నీడ ఆ అబ్బాయి మొహంమీద పడుతూంది. వాడు నెమ్మదిగా శ్వాస పీలుస్తున్నాడు. కళ్ళు మూతపడివున్నాయి. ఎర్రటి పెదవులు దీపపు నీడలో వికారమైన ముదురురంగులో కనిపించాయి.

"బి పి నార్మల్ గానే వుంది డాక్టర్!" అంది కమల ఉత్సాహంగా.

తల వూపాడు డాక్టర్. అయినా లాభంలేదు—అనుకుంటూ వెనక్కి తిరిగిన కృష్ణమూర్తికి ఆ అబ్బాయి తండ్రి—గదిలో ఒక మూలగా నిల్చుని వుండడం కనబడింది

'...దీని అంతటికీ మీరే కారణం. మొదటే, ఇంకో నెలముందే ఎందుకు తీసుకురాలేదు ఈ పాపాయిని, రోజుకో డాక్టరూ, పూటకొక మందుచొప్పున మార్చిమార్చి, చివరికి ప్రాణం మీద ప్రయోగాలు చేయడానికి ఓపిక లేక పోయిన తర్వాత ఆఖరిక్షణాల్లో తీసుకొచ్చి మా ముందు పడేశారు. సమయంలో వచ్చివుంటే ఈ అబ్బాయి బ్రతికివుండేవాడు; బహుశ బ్రతికేవాడు. కానీ ఇప్పుడు—' అందామని అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. కాని ఏమీ అనలేదు. ఆ పసివాడి తండ్రి నొక్కసారి చూసి గదిబయటకు నడిచాడు.

'ఏమిటి డాక్టర్! ఏమిటి మీ చూపుకు అర్థం? ఇంతకుముందొక బిడ్డను ధార పోసిన ఈ ఆస్పత్రికే ఇంకో బిడ్డను తీసుకొచ్చానే - అది - అపరాధమా - ఇక్కడికే ఎందుకు తెచ్చాను? ఇంకెక్కడా ఆశలేక—ఆశకు సిగ్గులేక—ఆశకు చావులేక! . అక్కడా ఇక్కడా తిరగక తిన్నగా రాలేకపోయామా అనవచ్చు ... సరిగా రెండు నెలల క్రింద - ఇదే ఆసుపత్రిలో మా కవలపిల్లలలో మొదటివాడయిన భాస్కరాన్ని - అదిగో ఆ ఎవిమిదో నెంబర్ గదిలో పోగొట్టుకున్నానే—అప్పుడు ఇంకెక్కడికీ వెళ్ళక మీరంతా దేవుళ్ళని తిన్నగా ఇక్కడికే ఎంతో నమ్మకంతో వచ్చానే—అప్పు దేమయింది డాక్టర్? నా నమ్మకం ఏమ్మయింది. కనీసం చివాకరాన్నయినా రక్షించుకోవాలన్న ఆపత్రయంతో స్పెషలిస్ట్ అన్న వారికెల్లా చూపించాము; అడిగినదెల్లా ఫీజుకింద ఇచ్చాము క్రమక్రమంగా వీడూ భాస్కరంలాగే అయిపోతూంటే మనసు ఎడారి అయి, ఇక్కడికి వచ్చాము డాక్టర్ - ఇక్కడికి వచ్చాము. అది తప్పా? అదీగాక, అదీగాక...' అని ఏదేదో గట్టిగా అడగాలనుకున్నాడు ఆ అబ్బాయి తండ్రి. కాని నోరు విప్పలేదు. ఆతడి కళ్ళల్లో నీరు నిలిచింది

అది చూసి ఆమె ఏడుపు నాపుకోలేకపోయింది.

"ఎందుకమ్మా అధైర్యపడతారు." అన్నది కమల.

నా మనసులో రగులుతున్న చిచ్చు—

ఎవరి కేంతెలుసు - అంటున్నట్లున్నాయి ఆ తల్లి వెక్కిళ్ళు.

ఆరో నెంబర్ గది విడిచి వార్డు ప్రక్కగా వచ్చాడు డాక్టర్ కృష్ణమూర్తి. ఎవరో పిలిచారు. చూస్తే ఇరవై రెండో నెంబరు పడకమీద కవిగారు. తనకు రాత్రంతా నిద్ర రాలేదట; ఏదయినా నిద్రమాత్ర కావాలన్నాడు. అట్లాగేనని తనగది చేరాడు కృష్ణమూర్తి.

వైద్యవిషయ పత్రిక నొకదానిని తిరగవేయసాగాడు కాని మనసంతా ఆరో నెంబర్ గదిలోని అబ్బాయిచుట్టూ తిరగసాగింది

కవలపిల్లలలో రెండవవాడు ఈ అబ్బాయి. మొదటి అబ్బాయిని రెండు నెలల క్రింద ఇట్లాగే తెచ్చారు. ఆ జబ్బు ఏమిటో అర్థంకాలేదు. ఇవే లక్షణాలతో ఎనిమిదిరోజులు బాధపడి చనిపోయాడు.

అపుడు గనక శవపరీక్ష చేసివుంటే పెద్దసమస్య విడివుండేది చీకటితెరలు తొలగిపోయేవి. ఈ అర్థంకాని జబ్బే మిటో తెలిసిపోయేది. ఆ జబ్బురూపం తెలిస్తే దానితో పోరాడడం సులభ మయ్యేది. కాని వాళ్ళే - ఈ తల్లిదం డ్రులే ఒప్పుకోలేదు తాను వీళ్ళకు అన్నీ వివరించాడు; అర్థంచేసుకోమని ప్రార్థిం చాడు; ప్రాధేయ పడ్డాడు కాని తమ అబ్బాయి దేహాన్ని ఇవ్వడానికి ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు ఆ తల్లిదండ్రులు. పైపెచ్చు తనమీద కోపంతో, మా ముద్దులపట్టి శరీరాన్ని ముక్కలు చేయడాని కిమ్మం టున్నావే - నువ్వెంత క్రూరుడివి అన్న జుగుప్సతో వెళ్ళిపోయారు, ఆ అబ్బాయి దేహంతో.

అదంతా ఈ క్షణాన జరిగిన ట్లుంది- అనుకున్నాడు డాక్టర్ కృష్ణమూర్తి.

గడియారం తొమ్మిది కొట్టింది

అపుడే గనుక ఆ పెద్దబ్బాయి దేహాన్ని పరీక్షించివుంటే ఈనాడు ఈ పసివాడు - బహుశ బ్రతికేవాడు!-

చప్పుడయింది ఎల్లయ్య భోజనం కేరియర్ తెచ్చిపెట్టాడు స్టీల్ కేరియర్ మీద నీలం దీపపు కాంతి పొడుగాటి గీతలా ఒకవైపు మాత్రమే పడుతూంది.

"మరచిపోకుండా భోంచేయమన్నారు అమ్మగారు-" అన్నాడు ఎల్లయ్య.

నవ్వుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. ఎపుడో రెండుమూడుసార్లు పెద్ద ఆపరేషన్లలో పడి రాత్రిళ్లు భోజనం చేయలేక పోయాడు. అందుకని శారదకు సదా అనుమానం! ప్రతిసారీ - ఈ హెచ్చ రికతో కేరియర్ పంపిస్తుంది.

"అట్లాగేలే- నువ్వెళ్ళు-" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"మంచిదండీ... మరేమో, అమ్మ గారు, మీరు భోజనం చేసిందాకా వుండి కేరియర్ తెమన్నారండి-"

పెద్దగా నవ్వేసి- "ఎల్లయ్యా! నే నిప్పుడే అన్నం తినలేను. నువ్వింటికి పో" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

ఎల్లయ్య వెళ్ళిన రెండు నిమిషాలకు కమల వచ్చింది.

"ఊ...బంగాళదుంపల వేపుడు ఘుమాయిస్తూంది...బలే బాగుండేట్లుంది మీ శ్రీమతి చేతి పాకం!"

"కేరియర్ మూత తీయనిదే నీకు వాస నెట్లా వచ్చిందీ?"

"ఎక్స్-రే ముక్కండీ డాక్టరు గారూ," అని నవ్వింది కమల.

"ఎవరయినా అందమైన చిన్నవాడి మనసుని ఎక్స్-రే తీయవమ్మా–" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

నర్స్‌లోపల దాక్కునివున్న ఆడది సిగ్గుపడింది. ఆ చిరునవ్వుకూ, ఆమె యూనిఫారానికీ స్నేహం కుదరలేదు.

"ఊ... అన్నట్లు... ఆరో నెంబర్ గదిలో అబ్బాయి ఎట్లా వున్నాడు?"

పెదవి విరిచింది కమల.

"ఓహో!" అని చేతికి గడ్డాన్ని ఆనించి కళ్ళు మూసుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"ముందులేచి, భోజనం ముగించండి. ఆ తర్వాత తీరిక వుంటుందో వుండదో."

మళ్ళీ 'ఆడది!' అనుకున్నాడు అతడు, బ్యాండేజీ, గ్లూకోజు సీసా తీసుకెళ్తున్న ఆమెను చూసి.

ఇంతలో ఫోన్ అరిచింది. అందుకున్నాడు

"కృష్ణమూర్తీ! నేను సారధిని మాట్లాడుతున్నాను-నిన్న మీకు చెప్పానే, ఆ 'బ్రెయిన్' కేసు ఆపరేషన్ ఇంకో అరగంటలో మొదలెడుతున్నాము. వస్తారా?"

నిముషం తర్వాత ఫోన్‌ని క్రింద పెట్టాడు కృష్ణమూర్తి.

కేరియర్‌ని విప్పాడు. అయిదు గిన్నెలనిండా ఏమేమిటో వున్నాయి - రెండుపూటలా శాస్త్రోక్తంగా పప్పు, పులుసు, కూర, పచ్చడి - తనే ఓపికగా చేస్తుంది. వద్దని చెబుతే వినదు పైపెచ్చు 'బ్యాలెన్స్‌డ్ డయట్' వగైరా అంటూ తనకే అప్పచెబుతుంది, కొంచెం పిల్ల అవును మరి, పెళ్ళయి ఎనిమిదేళ్ళయినా శారద ఇంకా తల్లి కాలేదు. అంచేత ఇంట్లో అల్లరి అంతా ఆమెదే- అనుకుంటూ బంగాళాదుంప వేపుడుముక్క ఒక్కటి నోట్లో వేసుకున్నాడు; పెరుగు తాగాడు. మళ్ళీ గిన్నెలన్నీ సర్దేసి చేతులూ మొహమూ కడుక్కుని మెట్లు దిగసాగాడు కృష్ణమూర్తి.

అతడు మళ్ళా మేడమెట్లు ఎక్కుతుండగా క్రింది వరండాలో గడియారం రెండు కొట్టింది. అబ్బా! అనుకున్నాడు. రిస్టువాచి చూచుకున్నాడు. మొదటి అంతస్తుమీది తన గదిలోకి వచ్చాడు. కుర్చీలోకి కూలబడి టేబిల్‌మీదికి కాళ్లు జాచాడు టేబిల్‌మీద తా నుంచిన కేరియర్ టేబిల్‌క్రింద వుంది! కమలపని కాబోలు......

అమ్మయ్య! ఆ మెదడు ఆపరేషన్ సరిగానే జరిగింది. ఆవిడకు పాతికే

ట్నుంటాయేమో! మాటి మాటికీ 'ఫిట్సు' రోజుకు ముప్పైసార్లు నలభైసార్లు వస్తాయిట! అందుకు కారణమైన చెడిన మెదడుభాగాన్ని తీసివేయడానికి సాహసించాడు సారథి. ఆపరేషన్ ఫలితంగా ఫిట్స్ ఆగుతాయేమో కాని, ఎక్కడ ఆమెకు చూపు పోతుందో, లేక ఏ పక్షవాతం వస్తుందో— అని తాను భయపడ్డాడు. కాని దైవకృపవలన అట్లాంటిదేమీ జరగలేదు. ఆమెకు బహుశ 'ఫిట్స్' ఇక రానేరావు! ఆమె నిండుఆరోగ్యంతో హాయిగా బ్రతికుతుంది. ఎంత అద్భుతమైన మార్పు!! ఇదంతా కేవలం ఆ ఆపరేషన్ ఫలితం.

డాక్టరుడి-చావుబ్రతుకులమధ్య ఆదొక లోకం. మనిషికీ దేవుడికీ మధ్య అదొక ఎత్తు. అక్కడినుండి దిగివచ్చాడు తను.

అప్పట్లు!— హఠాత్తుగా ఏదో గుర్తుకొచ్చింది! గభుక్కున లేచాడు కృష్ణమూర్తి ఆ క్షణాన్నే పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది కమల.

"డాక్టర్! ఆ అబ్బాయి మరణించాడు. అయిదారు నిముషా లయింది—"

ఇంక తనెళ్ళి చూసేదేమీ లేదు. వెనక్కెళ్ళి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు కృష్ణమూర్తి.

హుఁ! ఆపరేషన్ తర్వాత ఇందాకటి ఆ భావం ఎగిరిపోయింది— అదొక ఎత్తుట, అదొక లోకంట. ఎంతటి అహంభావం... ఇప్పు డేమిటిట?!

"మీరు ఆపరేషన్ థియేటర్‌లో వున్నారని డాక్టర్ శ్రీధర్‌ని పిలిచాను. గంటిసేపునుండీ ఆయన ఆ అబ్బాయి పక్కనేవున్నారు. ఇప్పుడే వెళ్తున్నారు."

"ఆయనకి నాథాంక్స్ చెప్పు కమలా."

కమల మెట్లవైపు పరుగెత్తింది.

రెండు చేతుల్నీ మెడవెనుక పుంచుకుని తల పైకెత్తి దీపాన్ని చూశాడు డాక్టర్ కృష్ణమూర్తి. పురుగులు రెండో మూడో ఎగురుతున్నాయి; దీపాన్ని తాకేంత దగ్గరగా వస్తున్నాయి. మరుక్షణం దూరంగా వెనక్కు పోతున్నాయి.

చూడగా చూడగా ఆ దీపం రెండు దీపాలైంది. ఆ రెండు దీపాలు కళ్లగా— ఆ కళ్ళు తన బిడ్డకు ప్రాణం పోయమంటున్న తల్లిగా కనుపించింది.

ఎట్టకేలకు దీపాన్ని తాకిన ఒక పురుగు చచ్చి కృష్ణమూర్తి మెడమీద పడింది. ఉలిక్కిపడ్డాడు అతడు

ఎప్పు డొచ్చాడో మరి-తన రెండవ బిడ్డను కొన్ని నిముషాలక్రితం పోగొట్టుకున్న అతండ్రి - టేబిల్ ప్రక్కగా నిల్చుని వున్నాడు. పెదవులు కదిలాయి.

"డాక్టర్! మా అబ్బాయి దేహాన్ని శవపరీక్షకు తీసుకోండి!"

కృష్ణమూర్తి చెవులు సమ్మనన్నై. ఏదో అందామంటే గొంతు పెగల్లేదు.

ఆ తండ్రి మొహం నిశ్చలంగా - తపస్సు నుండి లేచివచ్చినవాడిలా వుంది.

"రెండు నెలలక్రింద మా మొదటిబిడ్డ దేహాన్ని పరిశోధనకిస్తాం మీకప్పగించి వుంటే మా రెండో అబ్బాయి బ్రతికేవాడేమో - కాని మా రాత అడ్డువచ్చింది—"

కృష్ణమూర్తిలో. తుఫాను రేగింది మొత్తంమీద అతడు చెప్పగలిగాడు

"ఇప్పుడు ఈ అబ్బాయి దేహాన్ని పరీక్షించినా వచ్చేలాభ మేమీ లేదు—"

"తెలుసు డాక్టర్. నాకా విషయం. కాని, వాడి దేహాన్ని పరీక్షించి ఏం రేమయినా తెలుసుకుంటే ఆ జ్ఞానం ఇంకెక్కడో, ఎప్పుడో, ఎవరి బిడ్డనో రక్షించవచ్చును. అపుడు – మా రెండవ బిడ్డను చంపుకున్న మా పాపం కాస్త తీరుతుంది!" అన్నాడు ఆతండ్రి. ఆ గదిలో వెయ్యిదీపాలు వెలిగినట్లయింది.

అవన్నీ ఆ తండ్రి కళ్లల్లోనివే – అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి అతడి చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"భగవాన్! నీ చేతి సాధనంగా ఎన్నుకున్నావు, దారి చూపే బాధ్యత కూడా నీదే?" అనుకున్నాడు డాక్టర్ కృష్ణమూర్తి.